

komisi nepodal, nýbrž judikovala o tom, zda členové záv. výboru byli v době druhé své výpovědi chráněni ustanovením § 22 zák. o záv. výborech proti jednostrannému zrušení pracovního poměru zaměstnavatelem. V tom směru uznala rozhodčí komise, že dotčení členové záv. výboru přes to, že zaměstnavatel si nevymohl souhlasu rozhodčí komise k jich propuštění z práce, přece nepožívají ochrany dle cit. předpisu, poněvadž zaměstnavatel nemůže býti nucen, aby podržel dělníky, k nimž ztratil důvěru.

Soud neshledal tento důvod zákonným. Dle § 22, odst. 2 zák. o záv. výborech nesmějí členové závodního výboru bez souhlasu rozhodčí komise z práce býti propuštěni. Souhlasu toho není potřebí jen tehdy, byl-li člen záv. výboru propuštěn z důvodů, které opravňují zaměstnavatele k okamžitému propuštění zaměstnance dle § 82 ž. řádu z r. 1885 nebo zák. o obch. pomocnících z r. 1910 neb obdobných zákonů platných na Slovensku a Podk. Rusi. Takovým důvodem není však pouhá ztráta důvěry zaměstnavatelovy, neboť v době výpovědi platil na Slovensku a Podk. Rusi ještě § 94 zák. čl. XVII z r. 1884, dle něhož (lit. g) nikoliv ztráta důvěry zaměstnavatelovy, nýbrž její zneužití a způsobené tím poškození zájmů zaměstnavatelových bylo důvodem k propuštění bez výpovědi.

Není tedy nař. rozhodnutí ve shodě se zákonem, uznává-li, že zaměstnavatel směl propustiti členy záv. výboru jedině proto, že k nim ztratil důvěru.

Bylo proto rozhodnouti, jak svrchu uvedeno.

Č. 4724.

Vojenské věci: * Nárok vojenské správy na vrácení požitků již vyplacených jest posuzovati nikoli podle analogie předpisů o. z. o. o *condictio indebiti* (§ 1431 sq), nýbrž podle čl. VI. dodatku k rak. služ. knize K — IV (*Gebührenvorschrift*) díl I, jenž doznal změny teprve ustanovením § 26 zák. z 22. prosince 1924 č. 288 Sb.

(Nález ze dne 22. května 1925 č. 12.436/24).

Prejudikatura: Boh. 4260 adm.

Věc: Dr. Artur M. v Brně proti ministerstvu národní obrany o náhradu přeplaceného výslužného.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l, jenž v býv. rak.-uh. armádě sloužil jako nadporučík v záloze, od listopadu 1916 pak jako nadporučík ve výslužbě, byl ke své přihlášce převzat do čsl. armády jako gážista ve výslužbě a přiznány mu zaopatřovací požitky ročních 5641 K 33 h. V prohlášení o skutečných příjmech udal st-l dne 25. listopadu 1922 jako svůj čistý příjem v posledním roce ze samostaného zaměstnání 35.093 K.

Nař. rozhodnutím bylo vysloveno, že st-l pozbyl dnem 1. dubna 1922 podle §§ 24, 97 a 28 zák. ze 17. února 1922 č. 76 Sb. nároku na voj. zaopatřovací požitky, jichž výplata mu byla dnem 31. května 1923 zastavena, že mu od 1. dubna 1922 přísluší pouze přírůstek za zranění ročních 400 K, že se překládá dnem 1. dubna 1922 do zálohy ve sku-

pině mimo službu a že přeplatek pensijních požitků za dobu od 1. dubna 1922 do 30. listopadu 1922 vymáhán nebude, jejich přeplatek za dobu od 1. prosince 1922 do 31. května 1923 že však je povinen vrátiti.

Stížnost běře v odpor pouze tento poslední výrok vytýkajíc mu nezákonnost z důvodu, že st-l pobíral řečené požitky bona fide a proto není povinen je vraceti, třeba že cit. zákon má zpětnou působnost.

Nss neshledal tuto námitku, čerpanou zřejmě z norem soukromého práva o *condictio indebiti* (§ 1431 o. z. o.), důvodnou.

Jak tento soud již opětně, zejména náhl. Boh. 4260 adm. vyslovil, jest nárok v o j e n s k é správy na vrácení vyplacených již požitků posuzovati nikoli podle analogie těchto předpisů o. z. o., nýbrž podle speciálního vojenského předpisu obsaženého v čl. VI dodatku k služební knize rakouské K — IV díl I. (*Gebührenvorschrift*), dle něhož příjemce požitku, jenž mu právem nenáležel, je povinen vrátiti částku neprávem přijatou, byla-li mu k náhradě předepsána v míru do 2 a ve válce do 3 let. Tento předpis doznal změny teprve ustanovením § 26 zák. z 22. prosince 1924 č. 288 Sb., tedy z doby po vydání nař. rozhodnutí, pročež se k předpisu posléz uvedenému nemůže přihlížeti.

Podle předpisu cit. čl. VI dodatku k služební knize K — IV jest pro povinnost k náhradě rozhodnou pouze otázka, zda zaopatřovací požitky st-li k náhradě předepsané, t. j. požitky vyplacené ode dne 1. prosince 1922 do 31. května 1923, jemu právem nepřislušely a byly-li mu k náhradě předepsány do dvou let. Že tyto předpoklady jsou u st-le dány, stížnost nepopírá a proti výroku, že st-l pozbyl nároku na zaopatřovací požitky vojenské dnem 1. dubna 1922, vůbec nebrojí. Poněvadž pak okolnost, pobíral-li příjemce plat jemu právem nenáležející bona fide čili nic, dle cit. čl. VI není relevantní, nelze shledati, že by nař. výrok byl v rozporu se zákonem a bylo stížnost, která jiných námitek neuplatňuje, zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 4725.

Spolkové právo: * Používání spolkového praporu předpokládá ustanovení o tom ve stanovách.

(Nález ze dne 22. května 1925 č. 10.167).

V ě c: Spolek »Deutscher Turnverein« v L. proti ministerstvu vnitra o používání spolkového praporu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím potvrdilo žal. min. v cestě instanční výměr osp-é v Č. z 19. dubna 1923, jímž nebylo stěžujícímu si spolku uděleno povolení k používání spolkového praporu, poněvadž spolek ten nemá ve svých stanovách podobného ustanovení.

Stížnost do rozhodnutí toho podaná, — nepopírajíc právo státní správy činiti používání praporu z důvodů všeob. policie bezpečnostní závislým na úředním povolení, — snaží se dovoditi, že důvod, jež žal. úřad pro zamítavé svoje rozhodnutí uvedl, t. j. okolnost, že spolek ve svých stanovách nemá obsaženo oprávnění spolkového praporu použí-